

Op bezoek bij opa

‘Inge, vanmiddag gaan we naar opa.’

Inge’s gezicht betreft. ‘Mam, ik wilde vanmiddag juist bij Job met zijn nieuwe legotrein gaan spelen!’

‘Maar opa vindt het leuk om je te zien, Inge. Hij is de hele dag maar alleen.’

Inge knikt. ‘Dat weet ik wel. Maar... het is zo saai in dat bejaardenhuis.’

‘Tja... weet je wat, vraag of Job meegaat. We gaan niet zo lang, dan kunnen jullie daarna nog bij Job spelen.’

‘Mag dat? Ik ga het gelijk aan hem vragen!’

Na het eten fietsen ze naar het bejaardenhuis. Als Inge haar fiets in het rek zet, ziet ze bij de ingang iemand staan. ‘O kijk mam, opa staat ons al op te wachten!’ Ze zwaait. ‘Ha opa!’

Ze rent naar de ingang. Opa slaat zijn armen om haar heen. ‘Ha kleine meid van me. Hé, daar hebben we Job! Wat leuk dat je ook mee bent gekomen.’

Ze gaan met de lift. Job mag op de knopjes drukken. In opa’s kamertje krijgen ze drinken en een grote koek. Als dat op is, kijken ze elkaar aan. ‘Wat zullen we gaan doen?’

Job haalt zijn schouders op. ‘Zullen we even over de gang lopen?’ stelt hij voor. Het mag van opa, als ze niet teveel herrie maken en niet door de gangen gaan rennen. ‘Daar kunnen die oudjes hier niet meer zo goed tegen,’ zegt hij met een knipoog.

Ze lopen helemaal tot het einde van de gang. Daar is een rond raam in de muur, vanwaar ze heel ver kunnen kijken. ‘Kijk, daar bij die brug wonen wij ergens,’ wijst Job. Inge draait zich om en kijkt naar de lange gang. ‘Zullen we doen wie het eerst aan de andere kant is?’

‘Nee joh,’ zegt Job, ‘je opa had gezegd dat we niet mochten rennen!’

‘Doen we ook niet,’ zegt Inge. ‘We gaan snelwandelen. Klaar voor de start... af!’

Ze snel als ze kunnen lopen ze door de gang. Job ligt al snel op kop en Inge proest het uit als ze hem ziet lopen. Verontwaardigd draait Job zich om. ‘Jij lacht me uit!’

‘Het is ook zo’n maf gezicht hoe jij loopt,’ zegt Inge. Weer schiet ze in de lach, maar opeens legt Job zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Stt...! Ik hoorde wat!’

Ja, Inge hoort ook iets. Heel zacht. ‘Help... help me...!’

‘Het komt uit die kamer daar!’ fluistert ze. ‘Kijk, de deur staat een beetje open...’

Job duwt tegen de deur, die langzaam verder openzwaait. ‘Help... help me...!’ horen ze nu harder. Inge kijkt Job aan. ‘Durf jij...?’

Samen lopen ze het kamertje binnen. ‘Het komt uit het keukentje,’ fluistert Job. Dan zien ze een oude vrouw op de grond liggen. Naast haar ligt een omgevallen keukentrapje. Haar gezicht klaart op als ze hen ziet. ‘Eindelijk... o, mijn been!’ Haar been ligt heel raar gebogen. Inge knielt bij de vrouw neer. ‘Er zit ook bloed aan uw hoofd! Job, ren gauw naar mama!’

Een paar tellen later komen mama en opa binnen. ‘Dat been is niet goed,’ zegt mama. ‘Ik bel een ambulance.’

Samen met opa helpen ze de vrouw een beetje overeind. Na een poosje komen de ambulancebroeders binnen. ‘Gebroken been en een gat in haar hoofd,’ zegt de verpleger even later. ‘Goed dat u heeft gebeld, mevrouw. We nemen haar mee naar het ziekenhuis.’

Als ze even later naar huis fietsen, zegt mama: ‘Nou Inge, vond je het vandaag ook saai in het bejaardenhuis?’

Inge lacht. ‘Nee, maar ik vind het wel heel zielig voor die mevrouw. Ik hoop dat ze snel weer naar haar kamertje terug mag.’

Eeuwoud Koolmees